

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124200274
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5124200274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX, XXX XX B., právne zastúpená: Mgr. Martin Jankovič, advokát, so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 676,22 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 32Csp/1/2024 – 102 zo dňa 14.05.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobkyňa **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 676,22 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 676,22 Eur od 27.12.2023 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom žalobkyňi priznal plnú náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

1.1. Súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci mal za nepochybne preukázané, že vo veci sp.zn. 4Csp/27/2020, vedenej pred Okresným súdom Žilina, sa žalobkyňa domáhala bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Vo vzťahu k uplatnenému nároku mala plný úspech. Ukončením tohto konania bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, umožňujúci žalobkyňi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadostučinenie. Žaloba o primerané finančné zadostučinenie bola podaná dňa 08.01.2024, teda v čase, keď ešte neuplynula všeobecná trojročná premlčacia doba vyplývajúca z § 101 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa si bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnila právo na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru voči žalovanému. Okresný súd uviedol, že pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma.

1.2. Podotkol, že pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. Okresný súd považoval v danom prípade za primeranú výšku zadosťučinenia sumu 676,22 Eur, čo zodpovedá polovici sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na úkor žalobkyne obohatiť. Žalovaný nevyslovil po právoplatnosti vydaného rozhodnutia ospravedlnenie žalobkyne ako spotrebiteľke za prípadné porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bolo deklarované týmto rozhodnutím. Zároveň z postoja žalovaného nevyplýval ani náznak ľútosti nad prípadným porušením práv spotrebiteľky, napriek tomu, že ochrana spotrebiteľa je stabilnou a rešpektovanou súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, naopak spotrebiteľku obvinil zo šikanózneho výkonu práva. Okresný súd mal za to, že takto priznané finančné zadosťučinenie je primerané najmä s ohľadom na dlhodobé nedôvodne vystavenie psychickému vypätiu, a stavu právnej neistoty do právoplatného ukončenia veci samej. Rovnako okresný súd nepovažoval za relevantnú námietku žalovaného o tom, že na úverovej zmluve nie je zaplatená ani len istina, nakoľko sa podľa súdu jedná o samostatný nárok žalovanej voči žalobcovi.

1.3. Súd prvej inštancie zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom žalobkyne z dôvodu hospodárnosti konania, keďže nepovažoval vykonanie výsluchu za dôvodné v kontexte s prejednávanou vecou a tvrdenia strán sporu boli v konaní bez dôvodných pochybností potvrdené ostatnými listinnými dôkazmi. Vykonanie navrhovaného dôkazu okresný súd vzhľadom na uvedené považoval za nadbytočné.

1.4. Okresný súd ďalej priznal žalobkyne úrok z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 676,22 Eur od 27.12.2023, t. j. od uplynutia 7-dňovej lehoty stanovenej žalobkyňou v mimosúdnej výzve od prevzatia zásielky žalovaným (19.12.2023).

1.5. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyňa bola v konaní v plnom rozsahu úspešná, na základe čoho jej proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že v prejednávanej veci za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať skutočnosť, podľa ktorej žalobkyne nič nebránilo, aby si jednou žalobou uplatnila tak nárok na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj nárok na priznanie finančného zadosťučinenia. Rovnako okolnosť, podľa ktorej žalobkyňa nepodala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, nepredstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa umožňujúci aplikáciu § 257 CSP. Je voľbou spotrebiteľa, či si nárok na ochranu spotrebiteľských práv a nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatní v jednej žalobe alebo dvoma samostatnými žalobami alebo namiesto žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia podá žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Za zvolenú voľbu tak nemôže byť žalobkyňa ako spotrebiteľka sankcionovaná nepriznaním náhrady trov konania v spore o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, v ktorom mala plný úspech. Takto odmietť žalovaného pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý do zmluvy zakomponoval nesprávne údaje, nie je možné.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, vytýkajúc súdu prvej inštancie vady podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná voči žalobkyne nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. V úvode odvolania žalovaný uviedol, že žalobkyňa sa v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 42Csp/27/2020 domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, ktorý jej poskytol žalovaný. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 42Csp/27/2020 - 293 zo dňa 23.05.2023 vyhovel žalobkyne a priznal jej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobkyne nič nebránilo v tom, aby si v danom konaní súčasne uplatňovala aj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (ďalej len „PFZ“) podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOS“). Žalobkyňa až po 5 mesiacoch od právoplatnosti identifikovaného rozhodnutia žiada od žalovaného PFZ vo výške 676,22 Eur. Uvedená suma predstavuje 50 % rozdielu celkovej čiastky úveru, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (3.292,44 Eur) a istiny úveru, ktorý jej bol poskytnutý (1.940,- Eur). Žalovaný mal zato, že ide teda celkom zjavne o neprimeranú sumu.

2.2. Žalovaný ďalej namietal, že nie je zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že žalovaný sa chcel na úkor žalobkyne obohatiť. V tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie a „úmysel“ žalovaného bezdôvodne sa obohatiť nebol skúmaný ani v konaní sp. zn. 42Csp/27/2020. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/219/2019 zo dňa 21.10.2020.

2.3. Za neopodstatnenú považoval žalovaný aj tú skutočnosť, že žalovaný sa žalobkyni neospravedlnil za prípadné porušenie jej práv, ani neprejavil ľútosť nad týmto konaním. Takáto požiadavka, resp. povinnosť nevyplýva z ustanovení ZoOS ani zo zákona č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Absenciu ospravedlnenia alebo prejavu ľútosť preto nemožno pripisovať na ťarchu žalovaného. Vyhovenie žalobe o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je pritom samo o sebe adekvátnou satisfakciou pre žalobkyňu a dostatočnou sankciou pre žalovaného.

2.4. Žalovaný ďalej poukázal na tvrdenia, ktoré uviedla žalobkyňa, že konanie sp. zn. 42Csp/27/2020 trvalo viac ako 3 roky, a celé toto obdobie žila v neistote, akú sumu peňazí bude musieť žalovanému zaplatiť s poskytnutým spotrebiteľským úverom, v ktorom bola od počiatku zmluvného vzťahu uvádzaná do omylu. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že vec sp. zn. 42Csp/27/2020 bola riadne prejednaná súdom prvej inštancie bez zbytočných prietahov. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bol podaný riadny opravný prostriedok, na základe ktorého odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Následne Okresný súd Žilina vec opätovne prejednal a rozhodol. S prihliadnutím na predmet sporu a rozhodovanie na dvoch súdnych inštanciách možno trojročné trvanie konania považovať za primerané a zodpovedajúce zložitosti prejednávanej veci. Zdôraznil, že žalobkyňa nebola osobne prítomná ani na jednom pojednávaní. Zároveň žalovaný uviedol, že konanie sp. zn. RA-7Csp/51/2022 bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby. Taktiež mal žalovaný za to, že zásah do práv žalobkyne bol minimálny, čo zdôvodňuje nepriznanie, resp. priznanie výlučne symbolického PFZ. Jazykovým výkladom možno dovodiť, že PFZ znamená zadosťučinenie, ktoré sa poskytne v peniazoch a vo výške, ktorá je primeraná. Primeranosť spočíva v nastolení spravodlivej rovnováhy medzi poškodeným záujmom a protiprávnym správaním. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/15/2020 zo dňa 10.11.2020, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/298/2020 zo dňa 30.11.2022, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/131/2023 zo dňa 18.12.2024, ako aj na rozhodnutia krajských súdov, a to rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41CoCsp/15/2023 zo dňa 21.6.2023, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/58/2022 zo dňa 28.02.2023. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutia okresného súdu Prešov (sp. zn. 13Csp/94/2018 zo dňa 17.09.2021 a sp. zn. 7Csp/241/2020 zo dňa 14.06.2021), v ktorých súd priznal spotrebiteľovi primerané finančné zadosťučinenie symbolicky vo výške 50,- Eur.

2.5. K priznanej výške žalovaný uviedol, že žalobkyňou požadovaná výška PFZ je evidentne neadekvátna aj v porovnaní s čiastkami, ktoré súdy priznávajú v obdobných prípadoch. Za týchto okolností bolo priznanie sumy 676,22 Eur krajne nespravodlivé. Opätovne zdôraznil, že určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov predstavuje pre veriteľa – v postavení podnikajúceho subjektu – tú najprísnejšiu sankciu. Inkasovanie úrokov a poplatkov spojených s úverom totiž tvorí esenciálnu podstatu fungovania bankového sektora. Vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov pre veriteľa znamená, že poskytol spotrebiteľovi peňažné prostriedky de facto „zadarmo“. Vzhľadom na opísané extraordinárne okolnosti sa žalovaný ďalej domáhal, aby súd aplikoval § 257 CSP a v prípade úspechu žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania. Okresný súd Žilina v odseku 29. napadnutého rozsudku konštatoval, že „takto odmeniť žalovaného pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý do zmluvy zakomponoval nesprávne údaje, nie je možné.“ Žalovaný podotkol, že žalobkyňa, ako spotrebiteľka, je ex lege oslobodená od súdnych poplatkov. Konanie žalobkyne sa javí ako nehospodárne, keďže objektívne mohla a mala uplatniť svoj domnelý nárok na PFZ už v skoršom súdnom konaní sp. zn. 42Csp/27/2020. Nejde pritom o konanie, ktoré vyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom.

2.6. K navrhnutému výsluchu žalobkyne žalovaný v odvolaní uviedol, že žalovaný v priebehu konania trval na výsluchu žalobkyne s tým, aby sa vyjadrila najmä k priebehu kontrakčného procesu, zmluvného vzťahu a k okolnostiam iniciovania tohto konania. Okresný súd na pojednávaní dňa 16.01.2025 uviedol, že považuje výsluch žalobkyne za potrebný a nevyhnutný. Žalobkyňa svoju

neúčast na pojednávaní ospravedlnila s tým, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia a pojednávanie bolo vytýčené na deň 14.05.2025 o 08.40 hod kedy ani nemá žiadne autobusové spojenie do C., žalobkyňa si ani nevie predstaviť, ako by sa na takéto pojednávanie v daný deň a čas dostavila. Súd prvej inštancie napokon založil svoje skutkové zistenia na písomnom vyjadrení žalobkyne (prostredníctvom jej advokáta) zo dňa 13.05.2025 a jej výsluch považoval prekvapivo za nadbytočný. Takýto procesný postup považoval žalovaný za nesprávny. Okresný súd výrazne oslabil autenticitu tvrdení žalobkyne, keďže vylúčil možnosť ich verifikácie a znemožnil žalovanému klásť jej doplňujúce otázky. Skutkové tvrdenia, ktoré vychádzajú výlučne z písomného podania žalobkyne sú neúplné a nedostatočne preskúmané, čo malo zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

2.7. K nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia žalovaný uviedol, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Súd síce nemusí reagovať na všetky argumenty nastolené účastníkom konania, musí však reagovať na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Žalovaný poukázal na rozhodnutia II. ÚS 251/04, II. ÚS 193/06, II. ÚS 410/06, III. ÚS 209/04, III. ÚS 198/07, III. ÚS 54/2019. Pri stanovení výšky PFZ je potrebné prihliadnúť tak na rozsah vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, ktoré je dané rozhodnutím v základnom konaní. Aj keď je v tomto smere určujúca voľná úvaha súdu, nemôže ísť o ľubovôľu a rozhodnutie súdu sa musí opierať o preskúmateľné kritériá vychádzajúce z okolností prípadu. Napadnuté rozhodnutie sa o takéto kritériá neopiera. Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku má za následok jeho nepreskúmateľnosť.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. V prvom rade uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v tejto veci napadol odvolaním žalovaný, možno považovať za riadne a dostatočne odôvodnený, ktorý sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami žalobkyne ako i s podstatnými námietkami žalovaného. S tvrdeniami žalovaného o tom, že žalobkyni nič nebránilo v tom, aby si v danom pôvodnom súdnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 42Csp/27/2020 uplatňovala aj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučineniam a že si tento mala uplatniť v predmetnom súdnom spore až po uplynutí 5 mesiacoch do právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 42Csp/27/2020-293 zo dňa 23.05.2023, nesúhlasila, nakoľko žalobkyňa sa v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch môže domáhať PFZ, len ak úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Úspešným uplatnením práva v tomto prípade žalobkyne ako spotrebiteľky sa má na myslí právoplatný a vykonateľný rozsudok o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovaným ako veriteľom žalobkyni ako spotrebiteľke a dlžníčke. Žalobkyňa mala za to, že nemohla uplatňovať PFZ v pôvodnom súdnom konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 42Csp/27/2020, jednak aj z dôvodu, že sa jednalo o tzv. určovaciu žalobu, s ktorou by spájala žalobu o plnenie (o zaplatenie PFZ) a navyše by riskovala aj možné zavinenie na výsledku konania v podobe neúspechu v spore, ak by jej žaloba o PFZ bola zamietnutá ako predčasná, resp. ak by jej aj určovacia žaloba bola zamietnutá, čím by si trovy konania len zdvojnásobila vo svoj neprospech. Prakticky si to žalobkyňa ani nevedela predstaviť, aj keby hypoteticky žalovala o vydanie bezdôvodného obohatenia, a túto žalobu spojila so žalobou o zaplatenie PFZ, keď v konečnom dôsledku nemôže byť neúspešná v žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia a naopak úspešná v žalobe o zaplatenie PFZ, čím by si len neúmerne navyšovala trovy konania, kedy by sa v žiadnom prípade nemohlo hovoriť o hospodárnosti konania v prospech žalobkyne. Preto možno považovať za bezvýznamné konštatovanie žalovaného v tomto spore, že táto žaloba v predmetnom spore mohla byť podaná so zisťujúcim úmyslom s cieľom dosiahnuť finančné obohatenie na strane žalobkyne, a to v príkrom rozpore s čl. 5 CSP.

3.1. Žalobkyňa ďalej uviedla, že úmysel banky, resp. nebankového subjektu bezdôvodne obohatiť sa na úkor spotrebiteľa „predpokladá“, keď navyše rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 bolo prekonané, a to konkrétne Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022.

3.2. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného o to, že je bezpredmetné, či sa žalobkyni ospravedlnil za prípadné porušenie jej práv, resp. že neprejavil nad týmto svojím konaním ľútosť a že sú to bezvýznamné okolnosti, ktoré nemožno pripisovať na ťarchu žalovaného, žalobkyňa uviedla, že tieto tvrdenia len podčiarkujú

celkový postoj žalovaného k plneniu si svojich povinností, keď žalovanému chýba akýkoľvek kúsok sebareflexie, čo len potvrdzuje fakt, že je mu osoba žalobkyne ľahostajná. Práve uvedené skutočnosti správne konajúci súd prvej inštancie

v predmetnej právnej veci zhodnotil v prospech žalobkyne ako dôsledok priznania tej ktorej sumy primeraného finančného zadostučinenia. Práve priznaná suma primeraného finančného zadostučinenia sa odvíjala aj od postoja žalovaného, a ak tento od počiatku toho sporu bol odmietavý, negativistický, bez akéhokoľvek ohľadu na osobu žalobkyne, práve aj to bolo už len „dôsledkom“ priznania konkrétnej sumy nemajetkovej ujmy žalobkyni. Ak žalovaný poukázal na niektoré rozhodnutia Okresného súdu Prešov, keď výška priznaného primeraného finančného zadostučinenia sa priznáva iba symbolicky v sume 50,- Eur, tak v prvom rade žalobkyňa považuje za potrebné k tomu uviesť, že každý prípad je potrebné posudzovať jednotlivo, izolovane, na základe konkrétnych skutkových okolností toho ktorého prípadu, keď naopak žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12CoCsp/21/2020, kde odvolací súd v prípade priznávania PFZ vychádzal práve z výpočtu, ktorý žalobkyňa zvolila v podanej žalobe.

3.3. K rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9 Cdo 15/2020 zo dňa 10.11.2020 a sp. zn. 4 Cdo 298/2020 zo dňa 30.11.2022, na ktoré poukázal žalovaný, žalobkyňa uviedla, že

v každom jednotlivom prípade sa jedná a individuálne skutkové okolnosti, a tieto je potrebné podrobné skúmať pri možnej aplikácii toho ktorého rozhodnutia na ten ktorý skutkový stav, a to prípadne aj na skutkový stav žalobkyne v tomto spore. Čo sa týka uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9 Cdo 15/2020 zo dňa 10.11.2020, k tomu uviedla, že je síce pravdou, že už súdom prvej inštancie, konkrétne rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 2Csp/7/2017 zo dňa 28.03.2018, bola priznaná suma PFZ len vo výške 200,- Eur, avšak k tomu je potrebné dodať, že voči rozsudku súdu prvej inštancie, a aj v časti priznanej výšky PFZ sa žalobca neodvolal a ani nepodal logicky dovolanie, nakoľko ho ani nemohol podať, a tak priznaná výška PFZ súdom prvej inštancie už nemohla byť prípadne ďalej navyšovaná ani odvolacím súdom. K rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 298/2020 zo dňa 30.11.2022 žalobkyňa uviedla, že odlišuje tento prípad od jej prípadu, keď v tzv. pôvodnom súdnom spore, ktorý znamenal porušenie práv spotrebiteľa a z ktorého mal vzniknúť judikovaný nárok tam uvedeného žalobcu na PFZ, bol vydaný platobný rozkaz týkajúci sa vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným, teda tam uvedený žalobca ako spotrebiteľ nemusel podstupovať žiaden súdny spor, nie ako žalobkyňa v nami posudzovanom prípade, ktorá podstúpila dokonca dva súdne spory, z toho jeden trvajúci obdobie viac ako tri roky a taktiež identifikovanie konkrétnych porušených práv spotrebiteľa sa tak logicky v uvedenom prípade nemohlo ani odraziť v súdnom rozhodnutí, v jeho odôvodnení, nakoľko platobný rozkaz neobsahuje žiadne odôvodnenie.

3.4. Žalobkyňa ďalej uviedla, že je starobnou dôchodkyňou, poberá starobný a vdovský dôchodok v celkovej výške 462,20 Eur mesačne. Naopak žalovaný sa urputne bránil v spore vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 42Csp/27/2020, kedy od počiatku vedenia sporu bol toho názoru, že žaloba žalobkyne je nedôvodná, čo v postate zvýraznil tým, že podal ďalšiu žalobu na žalobkyňu, o ktorej sa viedol spor na Okresnom súde Rimavská Sobota, sp. zn. RA-7Csp/51/2022.

3.5. Ak žalovaný v rámci svojho odvolania uviedol, že v otázke náhrady trov konania bolo potrebné aplikovať § 257 CSP, vzhľadom na „extraordidárne okolnosti a špekulatívne konanie žalobkyne“, že žalobkyňa ma úver de facto „zadarmo“, pričom nejde o obligatórne zastúpenie advokátom, že žalobkyňa už bola týmto úverom zadarmo ekonomicky a právne zvýhodnená, že sa z jej strany jedná o účelové obohatenie sa na úkor žalovaného, tak k tomu žalobkyňa uviedla, na jednej strane žalovaný vytyka žalobkyni, že sa nechala v tomto spore zastúpiť advokátom, aj keď advokátom je zastúpený aj sám žalovaný. Na jednej strane žiadal žalovaný aplikovať § 257 CSP, a zrejme žiadnej strane sporu priznať nárok na náhradu trov konania, avšak na strane druhej v petite sám žiadal priznať žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Ďalej žalovaný vytykal žalobkyni, že bola bdela nad svojimi právami včasným riešením svojich záležitostí, a to znamená fakt, že nepreplatila úver nad jeho istinu, čo má znamenať jej neprospech oproti iným posudzujúcim prípadom, že by bolo lepšie, aby sa bezdôvodne obohatil žalovaný na jej úkor, tak toto tvrdenia žalobkyňa považovala za úplne scestné.

3.6. Pokiaľ ide o návrh žalovaného na výsluch žalobkyne, k tomu sama žalobkyňa uviedla, že ho považuje za zbytočný a nehospodárny. Uviedla, že je zarážajúce, že žalovaný navrhoval vypočuť žalobkyňu práve v tomto spore, keď naopak v pôvodnom súdnom konaní vedenom pod sp. zn.

42Csp/27/2020 sa žalovaný nijakým spôsobom nedomáhal výsluchu žalobkyne ako spotrebiteľky, keď práve to bol určujúci spor aj pre žalovaného k tomu, či úver možno považovať za bezúročný, bez poplatkov, z čoho vyplývajú možné sankcie pre žalovaného a to aj v podobe možného priznania PFZ. Navyše, čo sa týka osoby žalobkyne, jedná sa o osobu vyššieho veku, o starobnú dôchodkyňu, ktorá má navyše aj podlomené zdravie. Žalovaný pritom nedokázal sformulovať žiaden relevantný dôvod, prečo by malo dôjsť k jej výsluchu.

3.7. Za podstatnú považovala žalobkyňa skutočnosť, že žalovaný na to, aby navrhoval výsluch žalobkyne ako strany sporu, musí v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku uvádzať svoje vlastné skutkové tvrdenia a tieto aj dokázať na to, aby k týmto skutkovým tvrdeniam mohla zaujať svoje stanovisko žalobkyňa. Žalovaný podľa názoru žalobkyne však žiadne takéto relevantné skutkové tvrdenia, ktoré by svedčali o nevyhnutnosti výsluchu žalobkyne, v tomto spore do konania nevniesol, a tak nemôže nahrádzať svoju pasivitu, naopak vytváraním nových skutkových tvrdení, ktoré by „ťahal“ od žalobkyne, a to aj napriek tomu, že skutkové tvrdenia boli ohraničené podanou žalobou a ďalšími vyjadreniami strán sporu. K tomu považovala za potrebné uviesť, že v tejto veci podala žalobu, ktorej predchádzala aj predžalobná výzva adresovaná žalovanému, ktorý mimochodom na túto nijakým spôsobom nereagoval, a ak žalovaný v tejto veci produkoval vyjadrenie k žalobe, k tejto sa žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne vyjadrila a neostala v tejto veci pasívnou. Ak žalovaný mal záujem od žalobkyne zistiť len to, čo bolo motiváciou na podanie predmetnej žaloby na súd, tak k tomu v prvom rade uviedla, že žalobkyňa mala záujem vyhnúť sa podanej žalobe, keď žalovanému pred jej podaním zaslala predžalobnú výzvu, na ktorú žalovaný nijakým spôsobom nereagoval, a teda nebolo jej snahou sa za každú cenu súdiť, keď naopak vynaložila všetko úsilie, aby sa takému sporu vyhla. K tomu svedčí aj komunikácia vedená medzi právnymi zástupcami stranami tohto sporu, keď aj v priebehu tohto sporu právny zástupca žalobkyne navrhoval právnemu zástupcovi žalovaného návrh mimosúdnej dohody, ktorý však právny zástupca žalovaného tzv. „zmietol zo stola“, neprijal tento návrh dohody právneho zástupcu žalobkyne, avšak čo je asi najpodstatnejšie, v tejto veci nenavrhol iný návrh dohody, nevedol ďalšie negociačné jednania, keď má zrejme za to, že žaloba žalobkyne je od počiatku nedôvodná. K tomu žalobkyňa dodala, že ak by žalovaný nemal motiváciu na žalobkyňu finančne parazitovať, obohacovať sa na jej osobe, resp., ak by mal perfektnú spotrebiteľskú zmluvu bez akýchkoľvek väd, tak by určite takúto žalobu v tejto veci žalobkyňa nepodávala. Opak bol však pravdou, keď žalovaný svojimi nekalými obchodnými praktikami, svojimi neprijateľnými zmluvnými podmienkami chcel pripraviť žalobkyňu o finančné zdroje, a to i napriek tomu, ako bude nižšie uvedené, žalobkyňa vysokými príjmami neoplýva, práve naopak. Aj v rámci uplatneného odvolacieho dôvodu, ktorým žalovaný namieta, že súd nevykonal výsluch strany sporu, konkrétne žalobkyne, uvádza len všeobecné tvrdenia bez toho, aby konkrétne uviedol, k čomu mala byť žalobkyňa vypočutá.

3.8. V závere vyjadrenia žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie vo vyhlásenom rozsudku vo veci samej jasne a výstižne uviedol, prečo došlo k vyhovneniu žaloby žalobkyne a k priznaniu tam vyšpecifikovaného primeraného finančného zadostučinenia, keď riadne odôvodnil aj spôsob výpočtu tejto sumy, prihliadnuc aj na prípad žalobkyne z hľadiska skutkovej stránky veci.

4. K vyjadreniu žalobkyne zaujal stanovisko žalovaný. V úvode vyjadrenia uviedol, že trvá na podanom odvolaní, ako aj na všetkých doterajších písomných podaniach a ústnych prednesoch vo veci. Nad rámec argumentácie tam obsiahnutej upriamil pozornosť na právoplatné rozhodnutia (priložené k odvolacej replike), v ktorých súdy konštatovali, že priznanie PFZ nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa a pri rozhodovaní o tomto nároku je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, k čomu reálne nedošlo, keďže žalobkyňa nebola v konaní vypočutá. Žalovaný poukázal na rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu. Uviedol, že požadované PFZ vo výške 50 % z potenciálneho bezdôvodného obohatenia, preto považuje naďalej za neadekvátne. Čo sa týka tvrdenia, že žalobkyňa nemohla uplatniť svoje nároky v jednom konaní, žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že vo veci sp. zn. 26CoCsp/9/2022 sa spotrebiteľ jednou žalobou domáhal určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vydania bezdôvodného obohatenia a zaplata primeraného finančného zadostučinenia. V závere vyjadrenia žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp.zn. 34Csp/2/2025 zo dňa 03.06.2025.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, (výrok II.), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP,

viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, v tejto časti vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je v tejto časti vecne správne. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho posúdenia veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi (žalovanému), ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP nie je daný.

8.1 Pokiaľ ide o námietku žalovaného, podľa ktorej nebolo preukázané, na základe akých skutočností sa mal na úkor žalobkyne obohatiť, keďže jeho úmysel nebol v konaní skúmaný, odvolací súd uvádza, že skúmanie úmyslu žalovaného nie je zákonnou podmienkou pre vznik práva na PFZ. Existencia úmyslu žalovaného nepredstavuje zákonný predpoklad vzniku tohto nároku, a preto okresný súd nepochybil, ak sa otázkou úmyslu žalovaného osobitne nezaoberal. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú námietku žalovaného za nedôvodnú.

8.2 Pokiaľ žalovaný opakovane uvádzal, že určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov predstavuje pre veriteľa tú najprísnejšiu sankciu, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti vyplývajúcej z tohto zákona alebo z osobitných predpisov, nadobúda voči subjektu zodpovednému za takéto porušenie právo na PFZ. Pojem úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti v zmysle citovaného ustanovenia je potrebné vykladať tak, že súd rozhodne v prospech spotrebiteľa o konkrétnom nároku vyplývajúcom z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad o nároku na náhradu škody, o vydanie bezdôvodného obohatenia, prípadne vo výroku rozsudku vysloví neprijateľnosť konkrétne určenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve alebo rozhodne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Uvedené ustanovenie pritom nestanovuje žiadne ďalšie podmienky, nevyžaduje sa ani vznik konkrétnej ujmy na strane spotrebiteľa. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukazovať vznik konkrétnej ujmy, keďže zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na PFZ už samotným porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi.

8.3 V predmetnej veci sa žalobkyňa úspešne domohla ochrany svojho práva, čím boli naplnené všetky zákonné predpoklady na priznanie PFZ. Účelom tohto inštitútu je okrem satisfakčnej funkcie aj zabezpečenie jeho reálneho a efektívneho odradzujúceho účinku vo vzťahu k dodávateľovi, a to s cieľom predchádzať opakovaniu protiprávneho konania a zabezpečiť upustenie od ďalšieho porušovania spotrebiteľských práv. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že námietka žalovaného, podľa ktorej určenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov predstavuje voči veriteľovi najprisnejšiu sankciu, je nedôvodná. Uvedený postup totiž predstavuje legitímne uplatnenie subjektívneho práva žalobkyne domáhať sa ochrany svojich práv v súlade s platnou právnou úpravou. Základ nároku je tak nepochybne daný.

9. Pokiaľ žalovaný namietal výšku priznaného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na body 16., 17., 18. a 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorým záverom sa plne stotožňuje. Právna úprava nestanovuje osobitné kritériá, ktoré by bolo potrebné obligatórne zohľadniť. Zákon explicitne vyžaduje len to, aby priznané finančné zadosťučinenie bolo primerané. Určenie jeho konkrétnej výšky je preto ponechané na úvahu súdu, ktorý je povinný prihliadnuť na všetky relevantné okolnosti individuálneho prípadu a na ich základe stanoviť rozsah PFZ. Pri určení jeho výšky je potrebné prihliadať najmä na intenzitu a závažnosť porušenia práv a povinností, ako aj na všetky okolnosti prípadu, a to tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného, vrátane okolností, za ktorých k porušeniu došlo. Posúdenie primeranosti má individuálny charakter a vychádza zo všetkých relevantných skutočností, ktoré viedli spotrebiteľa k uplatneniu nároku na priznanie PFZ.

9.1. V danom prípade bola žalobkyňa v dôsledku protiprávneho konania vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme a súčasne bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania. Samotné vedenie súdneho sporu predstavuje pre stranu sporu zvýšenú psychickú záťaž, vyplývajúcu najmä z neistoty ohľadom výsledku konania a z rizika vzniku ďalšej majetkovej ujmy, spočívajúcej napríklad v povinnosti nahradiť trovy konania protistrane v prípade procesného neúspechu. Žalobkyňa bola vystavená aj ďalšiemu súdnemu konaniu, v ktorom sa žalovaný v opačnom procesnom postavení domáhal plnenia od žalovanej, nepoznajúc skutočnú oprávnenú výšku nároku. Odvolací súd uvádza, že za daného skutkového a právneho stavu, so zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, keď došlo k porušeniu práv žalobkyne (spotrebiteľky) zo strany žalovaného a žalobkyňa sa ochrany týchto práv úspešne domohla v základnom konaní pred všeobecným súdom, je priznanie PFZ legitímne. Pri určení výšky PFZ odvolací súd dospel k záveru, že suma 676,22 Eur, predstavujúca 50 % z plánovaného zisku žalovaného (t. j. zo sumy 1 352,44 Eur), ktorú si žalobkyňa uplatnila a ktorú jej priznal aj súd prvej inštancie, primerane reflektuje povahu a intenzitu zásahu do jej práv. Uvedené porušenie spočívalo v tom, že úverová zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čo odôvodňuje priznanie zadosťučinenia v uvedenom rozsahu. Takto určená výška finančného zadosťučinenia je podľa názoru odvolacieho súdu primeraná, plní svoju satisfakčnú aj preventívnu funkciu a vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľke nepredstavuje neodôvodnené ani neprimerané majetkové obohatenie.

9.2. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na iné rozhodnutia krajských súdov, tieto nie sú pre krajský súd záväzné a vychádzajú z iných rozhodujúcich skutočností.

10. Pre úplnosť sa odvolací súd vyjadruje aj k tvrdeniu žalovaného, podľa ktorého nič nebránilo žalobkyni uplatniť si nárok na priznanie PFZ už v konaní vedenom pod sp. zn. 42Csp/27/2020, v ktorom sa domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolací súd uvádza, že z platnej právnej úpravy nevyplýva povinnosť spotrebiteľa uplatniť nárok na PFZ výlučne v rámci toho istého konania, v ktorom sa domáha ochrany iného nároku vyplývajúceho z porušenia jeho práv. Právne predpisy nestanovujú záväzný procesný postup, pokiaľ ide o spojenie týchto nárokov do jedného konania. Rozhodnutie o spôsobe uplatnenia týchto nárokov a ich rozsahu sú prejavom dispozičného oprávnenia žalobcu, ktorý je oprávnený rozhodnúť, či si jednotlivé nároky uplatní samostatne alebo kumulatívne v rámci jedného konania. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil odvolací súd tvrdenie žalovaného ako neopodstatnené.

11. Pokiaľ žalovaný ďalej považoval za neopodstatnenú výhradu, že žalovaný sa žalobkyni neospravedlnil za prípadné porušenie jej práv, ani neprejavil ľútosť nad týmto konaním, odvolací súd uvádza, že žiadne právne predpisy neukladajú žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobkyni ani prejsť ľútosť nad prípadným porušením jej práv. Absencia takéhoto ospravedlnenia alebo prejavy

lútosti preto nemá právny význam a nemôže tak zvýšiť zodpovednosť žalovaného a byť v jeho neprospech. Odvolací súd i napriek tejto namietanej skutočnosti konštatuje, že predmetná námietka nie je spôsobilá spochybniť ani zmeniť závery, ku ktorým dospel okresný súd, ako aj krajský súd.

12. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku smerujúcu proti nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, odvolací súd v prvom rade uvádza, že nedostatok predpokladaný v § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. záver súdu prvej inštancie založený na nesprávnych skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, má povahu skutkovej vady. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané.

12.1. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal výlučne zo skutočností preukázaných vykonaným dokazovaním, prípadne zo skutočností, ktoré počas konania vyšli najavo a neignoroval žiadne relevantné skutočnosti zistené z dôkazov. Skutkové závery súdu pritom nie sú výsledkom nesprávneho či nelogického hodnotenia dôkazov, hodnotenie dôkazných prostriedkov je konzistentné, bez vnútorných rozporov a zodpovedá kritériám závažnosti, zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, ako to vyžaduje § 191 CSP. Odvolací súd preto konštatuje, že dokazovanie pred súdom prvej inštancie bolo vykonané v rozsahu dostatočnom na riadne právne posúdenie sporu a na vydanie meritórneho rozhodnutia.

13. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že súd nevykonal všetky navrhované dôkazy (výsluch žalobkyne), v zmysle § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Okresný súd v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, prečo navrhnutý dôkaz nevykonal. Je povinnosťou súdu korigovať dokazovanie tak, aby zabezpečil hospodárny priebeh konania a zároveň, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania. Žalovaný pri navrhovaní dôkazu výsluchom žalobkyne uviedol, že ju chce vypočuť k motivácii na podanie žaloby. Nejde o skutočnosť, ktorá by bola dôležitou pre posúdenie nároku a jeho výšky, ale naopak nie je relevantná pre výsledok konania. Žalovaný v odvolaní namieta nevykonanie tohto dôkazu, ale neuviedol žiadne relevantné skutočnosti dôležité pre predmet konania, ktoré by mali byť z tohto výsluchu zistené. Z uvedených dôvodov nemožno odvolací dôvod uplatnený žalovaným podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP považovať za dôvodný.

14. Odvolateľ namieta inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, vidí ju v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd udáva, že v zmysle ustálenej súdnej praxe nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nepredstavuje tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), ale porušenie práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

14.1 Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol svoje skutkové a právne závery odôvodňujúce základ nároku, ako aj jeho výšku.

15. Pokiaľ ide o závislý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, žalovaný v podanom odvolaní namietal jeho nesprávnosť a domáhal sa aplikácie § 257 CSP. V tejto súvislosti uviedol, že žalobkyňa má postavenie spotrebiteľky, pričom je ex lege oslobodená od povinnosti platiť súdne poplatky. Zároveň poukázal na skutočnosť, že predmetné konanie sa javí ako nehospodárne, keďže uplatnený nárok si žalobkyňa mohla uplatniť už v skoršom súdnom konaní. Ďalej zdôraznil, že nejde o konanie, v ktorom je zákonom ustanovené obligatórne zastúpenie advokátom, a preto podľa jeho názoru neboli splnené podmienky na priznanie náhrady trov konania v napadnutom rozsahu.

15.1. Je potrebné zdôrazniť, že ustanovenie § 257 CSP upravujúce moderačné právo súdu, osobitne akcentujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne, a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

15.2. Odvolací súd dospel k záveru, že uvedené dôvody nie je možné považovať za okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP na nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyni. Pokiaľ žalovaný namietal nehospodárnosť konania z dôvodu, že žalobkyňa si mohla uplatniť svoj nárok už v skoršom konaní, odvolací súd v tejto časti v plnom rozsahu odkazuje na bod 14. odôvodnenia svojho rozsudku, v ktorom sa s uvedenou argumentáciou náležite vysporiadal. K tvrdeniu žalovaného, že ide o konanie, ktoré nevyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom, odvolací súd uvádza, že oprávnenie strany sporu dať sa v konaní zastupovať zástupcom vyplýva z ustanovenia § 89 a nasl. CSP. Každá sporová strana je tak oprávnená zvoliť si zástupcu a dať sa v konaní pred súdom zastupovať, pričom toto oprávnenie predstavuje realizáciu základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi garantovaného čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jedného zo základných princípov sporového konania vyjadreného v čl. 13 ods. 1 CSP a skutočnosť, že nejde o obligatórne zastúpenie, nemá z hľadiska posúdenia veci relevantný právny význam.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalovaného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny vo výroku I. a II. potvrdil (výrok I.).

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd tak žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.).

18. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).

V Žiline dňa 26. februára 2026

JUDr. Eva Malíková
predsedníčka senátu

JUDr. Roman Tichý
člen senátu

JUDr. Vladimír Topoľančík
člen senátu